

ZVON

DUBEN/APRIL

2017

časopis krajanské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Pauláni

Možno ste už počuli o nemeckej značke piva Paulaner. Hoci je už dlho v súkromnom vlastníctve, svoje meno a aj pôvodnú receptúru má od rehoľníkov rádu Najmenších bratov svätého Františka z Pauly z ich kláštora v Mníchove (dnes už neexistuje). Tento rád založil sv. František z Pauly v južnom Taliansku, v regióne Kalábria, v roku 1474. Sv. František bol zbožný od svojej mladosti a bolo to nesporne s prispením jeho rodičov, ktorí mali živú vieru. Dlho nemohli mať deti a prosili sv. Františka z Assisi o príhovor, aby im Pán požehnal deti. To sa po istom čase aj stalo a narodili sa im tri deti. František bol najstarší a po roku formácie u františkánov sa rozhodol pre život pustovníka. Po čase sa k nemu pridali spoločníci a vznikli pauláni.

František za základ regule paulánov zvolil františkánsku regulu, teda pauláni sú takisto žobravým rádom, ale s väčším dôrazom na asketický život podobný pustovníkom (nezabudnime, že františkáni sú apoštolský rád). Už aj ich názov – Najmenší bratia (františkáni sú “len” menší bratia) jasne vyjadruje ich dôraz na pokoru a poníženosť. Navyše pauláni skladajú okrem tradičných rehoľných sľubov čistoty, chudoby a poslušnosti aj štvrtý sľub pôstneho života. V praxi to znamená naozaj veľmi prísny asketický život – vegánske stravovanie (žiadne mäso, ryby, mlieko, syry a iné produkty zo zvierat) a počas pôstneho obdobia život o chlebe a vode. Takto mimochodom vzniklo aj vyššie spomenuté pivo – mnísi v kláštore v Mníchove sa počas veľkého pôstu rozhodli nič nejesť, len piť tekutiny a tak pripravili špeciálne výživné pivo, ktoré sa predáva dodnes ako Paulaner Salvator Doppelbock. Ich motivácia však nebol alkoholizmus, ale aj na katolícke rehoľné pomery naozaj prísna askéza (odriekanie, pôst). K tejto prísnej pôstnej disciplíne tohto rádu treba podotknúť aj to, že v období založenia rádu v 15. storočí bola medzi katolíkmi v Taliansku istá laxná disciplína pôstu, možno aj pod vplyvom renesancie.

Sv. František bol už počas svojho života veľmi vážený a aj pomerne známy. Aj preto si ho k sebe pozval francúzsky kráľ ako poradcu, a hoci František toto pozvanie odmietol, nakoniec poslúchol keď to dostal príkazom od pápeža. František vo Francúzsku potom aj zomrel, hoci sa túžil vrátiť do Kalábie. Viaže sa k nemu množstvo legend, ako

asi k väčšine talianskych svätcov. Jedno je však isté – František bol mužom veľkej pokory a mal naozaj živý a úprimný vzťah s Kristom.

V dnešnom svete pokora často už nie je vnímaná ako čnosť ale skôr ako slabosť. Počúvame o tom ako máme ísť sebavedomo za svojimi cieľmi, mať vysoké nároky a ísť tvrdo za tým, čo chceme. Ani si nepamätám kedy som naposledy počul niekoho aby vyzdvihol pokoru ako niečo pozitívne. Pritom pokora je jedna z najdôležitejších čností, od nej sa odvíjajú všetky ostatné čnosti a je opakom pýchy – prvého z hlavných hriechov a počiatku každého hriechu. Pokora možno nie je v móde, ale ak máme napredovať vo vzťahu k Bohu – a pre tento vzťah sme boli stvorení - tak je nevyhnutné, aby sme si slobodne priznali a uvedomovali svoje ľudské limity voči Pánovi a aj ostatným ľuďom. Tu nejde o nejaké umelé ponižovanie seba samého alebo nejakú depresiu, či prílišnú nesmelosť, tu ide o skutočnú poníženosť srdca a rešpekt pred svojim Otcom a Stvoriteľom. Ak sme si vedomí, že ako ľudia sme len stvorenie a ako také nie sme dokonalí, tak si len priznávame pravdu o nás. A tá pravda o nás je práve to, že nie sme ani dokonalí ani bezchybní, a že nevyhnutne potrebujeme Boha vo svojom živote. A tiež, že je to Boh, ktorý je ten dokonalý a len Jemu sa máme klaňať (viď prvé prikázanie) - nie sme to my sami alebo veci okolo nás. Toto nie je vôbec ponižujúce, my sme totiž boli pre tento vzťah s Bohom stvorení. Tak ako ryba potrebuje k životu vodu, lebo tak bola stvorená, tak my potrebujeme Boha. Len Pán nás vie urobiť naozaj šťastnými a spokojnými, to je akoby zapísané v našej DNA. Ale ak do stredobodu nášho života postavíme seba a naše potreby tak budeme sklamaní, lebo nikto z nás si nedokáže Boha nahradiť – ani sebou, ani ľuďmi na okolo, ani vecami, ani ničím iným.

Na záver ešte spomeniem, že pauláni už niekoľko storočí pôsobia v kláštore vo Vranove pri Brne (obrázok dole) a momentálne je to zároveň aj jediný kláštor paulánov na sever od Álp.

JEDEN Z MÝCH velmi důvěrných přátel, ještě z dob studia na teologické fakultě v Litoměřicích, měl celkem „obyčejnou“ cestu ke kněžství. Vyrůstal v tradiční křesťanské rodině. Po určité době, když už měl svoje zaměstnání, které měl velice rád, se rozhodl jít studovat na kněze. V semináři jsme sdíleli stejný pokoj téměř po celých pět let. Často jsme mluvili o své cestě k Bohu, o víře, o smyslu života, poslání Církve.

Pak jako kněží jsme se často setkávali a pokud je to možné, setkáváme se i teď. Mnohokrát mluvil o tom, jak si z počátku své cesty ke kněžství myslel, kterak mnohé věci opouští kvůli Bohu a svému kněžství. Kolik chce vykonat pro růst Božího království ve světě. Až nakonec dospívá k poznání, že je to také trochu naopak. Tím, že se podvoluje Božímu volání, více dostává a vidí Boží působení ve svém životě. Vidí, jak je nedostatečný a slabý v mnoha ohledech, ale že je to Bůh, který ho stále chrání a vede, i přes jeho veliké slabosti.

Znám ho velmi dobře a skutečně vím, že není žádný „lumen“, co se týká vědomostí, ani nějak pastoračně výjimečný. V jeho životě však Bůh vykonal obdivuhodné věci a lidé ho mají rádi. Na jeho cestě opouštění „toho svého“ dostává „To Svě“ od Boha, který nejlépe ví, co každý člověk, nejen ten můj kamarád, potřebuje. A tím se stává svobodnějším a šťastnějším.

Milé sestry a bratři, přeji Vám všem k nadcházejícím velikonočním svátkům vnímavé srdce. Abychom znovu a opravdově prožili velkou událost smrti a vzkříšení našeho Pána Ježíše Krista. Abychom znovu zakusili radost, že si nás vyvolil za své učedníky. Naše životy jsou spojeny s Jeho životem. A tím také náš život nekončí smrtí, ale dostává novou dimenzi a pokračování.

At' slavné Kristovo vzkříšení naši tmu ve světlo promění!

Přeji Vám hezké čtení, Fr. Antonín

Radost

Flp 4,4-7

Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se!

Vaše mírnost ať je známa všem lidem. Pán je blízko. Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomyslení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.

Během svého působení ve Washingtonu, D. C., jsem měl občas možnost vypomáhat v domově Dar pokoje na severovýchodním okraji města. Byl to hospic pro pacienty umírající na AIDS, který vedly sestry misionářky lásky Matky Terezy. Na Velký pátek roku 1989 jsem zde sloužil pašijové obřady pro sestry, dobrovolníky a pacienty. Poté, co shromáždění uctilo kříž, zavedly mě dvě sestry do horního patra, aby i pacienti upoutaní na lůžko mohli políbit nohy ukřížovaného Pána.

Když jsem přecházel od lůžka k lůžku, všiml jsem si jednoho vyzáblého muže v rohu. Působil vzrušeně a mával na mne, abych přišel blíž. Když jsem se k němu vydal, zadržela mě sestra s tím, že dotyčný je mimořádně agresivní člověk plný nenávisti, dokonce se už několikrát pokusil pokousat sestry, které o něj pečovaly. Dokážete si představit následky pokousání člověkem s AIDS. Nicméně mi ten chudák pořád naznačoval, abych přišel. Co jsem měl dělat? Co by udělal kterýkoliv kněz? Pomalu, opatrně jsem se přiblížil a podával mu kříž, kterého se chopil a políbil jej – nikoliv nohy - živě si to pamatuji, ale tvář ukřížovaného Pána. Pak si vyčerpán znovu lehl.

Druhý den, na Bílou sobotu, mi sestry telefonovaly, že mě ten muž chce vidět. Šel jsem a opět ve společnosti dvou sester jako „tělesné strážce“, jsem k němu přistoupil. Když jsem byl už blízko, zašeptal: „Chci se nechat pokřtít!“

Přisunul jsem se ještě o kousek blíž a zeptal se ho, jestli mi může vysvětlit, proč se touží stát členem církve. „Nevím nic o křesťanství, ani o katolické církvi,“ říkal s vypětím toho mála sil, co mu ještě zbývaly.

„Naopak, celý svůj život jsem náboženství nenáviděl. Jediné, co vím, je, že ty tři měsíce co tady umírám, jsou tyto sestry pořád šťastné. Když na ně nadávám, hledí na mě se soucitem v očích. Dokonce i když uklízejí mé zvratky, omývají mé rány, mění mé pleny, pořád se usmívají. Když mě lžičkou krmí, jejich oči září. Jediné, co vím, je, že ony mají radost a já ne. Když se jich v zoufalství ptám, proč jsou tak šťastné, řeknou pouze - Ježíš. Chci toho Ježíše. Pokřtěte mě a dejte mi ho! Dejte mi radost!“

Nikdy ve svém kněžském životě jsem neměl větší potěšení z toho, že jsem někoho pokřtil, pomazal a dal mu první svaté přijímání. Zemřel na velikonoční ráno ve 3:15.

z knihy
“Kněží pro třetí tisíciletí”
autor - Timothy Dolan

Black Box: My Week Without TV

A View from the Pew
by Deacon Greg Kandra

Once my wife and I confronted a situation that radically altered our little universe. Our cable box died. The cable company told us it would be a week before someone could stop by to replace it.

Now, this wasn't really an issue to my wife, who doesn't watch much TV anyway. She endured this inconvenience like the hardy pioneer woman that she is.

But for me, this was catastrophic. For one thing, our TV is not small: it's a fifty-inch flat screen behemoth. It dominates the room. It commands attention. So when I went into the den to plop on the couch and pick up something to read, the TV stood there, glowering, like Darth Vader. I ended up going into the living room.

For another thing, I found myself with large pockets of time waiting to be filled. This was no small matter. I couldn't watch “The

Office,” “30 Rock” or “The Big Bang Theory.” I was robbed of TV Land re-runs of “Everybody Loves Raymond.” The laugh track of my life fell silent.

How to fill the time? Well, for one thing, I actually began to read. Deeply. I found myself dawdling over the Liturgy of the Hours. I put the Kindle I got for Christmas to good use, downloading Henry Nouwen and Timothy Keller and re-reading favorite parts of Thomas Merton.

I spent some time tidying up my bookshelves and throwing out old magazines and organizing my home office into something that didn’t look like a disaster area in need of the Red Cross.

My wife and I rediscovered the lost art of conversation. We spent more time lingering over dinner, musing about the lousy weather and dreaming about spring. We finished our taxes. We fussed about our bills and how one of us (okay: me) tends to be a little too crazy with the credit cards.

And after a few days of this, I found that yes: There is a life out there without TV. A surprisingly rich and fulfilling life, at that. A life where things like prayer and holy reading and thoughtful conversation with someone you love can easily supplant sitcoms and tacky talk shows.

But then the gal from the cable company showed up at our door one afternoon, lugging a new cable box. In about ten minutes, she disconnected the old one, plugged in the new one, and disappeared out the door, leaving us alone with a TV that was, once again, working.

The fluorescent blue light on the front of the box blinked the time. I clicked on the remote and surfed. No matter what channel I hit, everyone seemed to be running commercials for devices that promised to expand the space in your closet or collect more dust from your ceiling fan. This was what I had been missing?

It’s a cliché, but it’s true: In our modern age, we are perpetually being distracted, disarmed, put upon, blitzed. The discovery of a way to transmit electric current into the American home has been a marvel—and a menace. One result: we now stay up late watching colored lights in a flat plastic box, and in the process we are being wooed to buy things we never needed to fill holes in our lives that we never knew existed.

But when you take that away, you realize what the real hole in your life is. My week without TV taught me this much: going without can often mean going within—discovering other ways of seeing, hearing, listening, focusing.

And with all of us now living in Lent, a season of sacrifice and penitence, that’s a good lesson to remember.

Slavení Velikonoc

není jen vzpomínkou *HOSANNA* in the highest!

Miloslav kardinál Vlč

Když jsem před čtyřiceti lety studoval dokumenty II. vatikánského koncilu, zaujala mě v liturgické konstituci jedna úžasná věta: “Když (církev) slaví jednotlivá tajemství vykoupení, otvírá věřícím bohatství mocných činů... takže je neustále v jistém smyslu zpřítomňuje, aby se s nimi věřící setkávali...” (SC 102).

Byl jsem touto větou nesmírně osloven, poněvadž jsem si uvědomil, že slavení liturgického roku, zvláště jeho vrcholu – Velikonoc – není jen vzpomínkou na historické události v minulosti, připomínkou, jak se udály, ale jejich zpřítomněním! Prototypem takového způsobu slavení je vlastně největší „úkon“ církve, sama eucharistie, mše svatá, která není pouze vzpomínkou na poslední večeři Páně nebo opakováním oběti Kristova života na Kalvárii, ale je jejím zpřítomněním přes propast času, která nás dělí od oné krvavé události v den před velkou Sobotou. To je možné proto, že zmrtvýchvstalý „Kristus je stále přítomen ve své církvi...“, je přítomen v mešní oběti, jak v osobě sloužícího kněze, neboť tentýž nyní přináší oběť skrze službu kněží, který se tenkrát obětoval na kříži...” (SC 7).

To je tedy základní postoj, s jakým chceme plodně slavit slavné velikonoční triduum /třídenní/, večerní eucharistii na Zelený čtvrtek, oslavu kříže Kristova na Velký pátek, kdy On nemůže nebýt přítomen jako ten, který na sebe tehdy vzal natrvalo a nesl všechny naše bolesti a utrpení (Iz 53, 11).

Snad nejsilněji lze prožívat Velikonoce v obřadech Bílé soboty, ve slavnosti vzkříšení, které je naprostým vrcholem všeho slavení křesťanské víry. Na těchto obřadech nejlépe září ono zpřítomnění: v obřadech oslavujeme Kristovo historické zmrtvýchvstání svěcením ohně a velikonoční svíce, znamením zmrtvýchvstalého Krista, vnášením světla (symbolizujícího vstup Zmrtvýchvstalého) do temného chrámu a slavným hymnem Exsultet na světlo velikonoční svíce, na světlo Kristovo.

Ale tato krásná oslava největší historické události dějin – přemožení smrti – by nestačila, kdyby se zároveň neslavilo její zpřítomnění - naše zmrtvýchvstání - ve slavnostně udělovaném křtu, ve zpřítomnění a přivlastnění si onoho Kristova zmrtvýchvstání... Každé nedělní slavení eucharistie (neděle je dnem vzkříšení) je úžasným zpřítomněním Velikonoc.

Ať nás letošní velikonoční slavení v tomto duchu naplní novým světlem, které onoho nedělního rána po sobotě vstoupilo do světa, abychom mohli být jeho nositeli.

/Poznámka: SC - Sacrosantum Consilium - Konstituce o posvátné liturgii/

převzato z www.kardinal.cz

návštěva kardinála
Miloslava Vlka
v New Yorku 2005

BLAHOPŘEJEME

Tony Kočica se dožil 20. března 2017 70 let. Dodatečně mu za celou komunitu v Astorii přeji hodně zdraví a Boží požehnání pro něho a celou rodinu. Děkuji také za podporu naší malé komunity při kostele Panny Marie Karmelské v Astorii.

Fr. Antonín

Mše svatá ve Washingtonu, D.C.

30. dubna 2017 bude mše svatá v Národní svatyni

Immaculate Conception v české kapli

Panny Marie Hostýnské.

začátek v 12.15pm

Všichni jsou srdečně zváni oslavit vzkříšeného Ježíše Krista

27. února slovenský salesiánský kněz Titus Zeman, který byl za komunismu pronásledován a který zemřel v roce 1969, bude blahověstěn. Papež František dnes schválil dekret o mučednictví Zemana, což umožňuje jeho vyhlášení za blahoslaveného.

8. března na Mezinárodní den žen představil Vatikán svůj první výhradně ženský poradní orgán. Sbor se skládá z 37 žen, které zastupují nejružnější obory a profese jako je např. žurnalistika, medicína, teologie, politika a další. Ženský poradní sbor bude mít své stálé místo v rámci Papežské rady pro kulturu.

13. března papež František navštíví ve dnech 6. – 11. září 2017 Kolumbii.

17. března “A Doctorate Honoris Causa in Medicine Goes to Pope Francis,” announced today Aurelio Tommasetti, Rector of the University of Salerno and Mario Capunzo, Director of the Department of Medicine, Surgery and Dentistry, of the Salerno School of Medicine,” in the course of the Congress “Humanization of Medicine – To Cure and to Look After,” held today at Baronissi and organized by the Association of Italian Catholic Doctors with the Department of Medicine and Surgery of the University of Salerno and the Omceo of Salerno.

17. března humanitární organizace Charita ČR zakládá první vlastní pobočku v Iráku. V nejbližší době se chce soustředit na poskytování akutní pomoci obyvatelům města Mosul, kde irácká armáda postupně vytlačuje bojovníky samozvaného Islámského státu.

18. března zemřel ve věku 84 let kardinál Miloslav Vlk. Pohřeb byl v sobotu 25. března v 11.00 v pražské katedrále svatého Víta.

20. března papež František navštíví ve dnech 28. a 29. dubna 2017 Egypt. Do země přijede na pozvání egyptského prezidenta Abdela Fattáha al-Sísího, biskupů katolické církve, pravoslavného koptského papeže Theodora II. a velkého imáma mešity Al-Azhar, šejka Ahmeda al-Tajíba.

24. března fatimské sourozence, kterým se v roce 1917 u portugalské Fátimy zjevila Panna Marie, by mohl za svaté papež prohlásit u příležitosti stého výročí uznaného zázraku v polovině května. František bude 12. – 13. května 2017 na návštěvě portugalského poutního místa.

24. března papež František promluvil k vrcholným státníkům Evropské unie, kteří se setkali v Římě při příležitosti 60 let od podepsání první smlouvy, která založila spolupráci evropských národů. (25. března 1957)

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci dubnu:

Irene Lesler 3. dubna, Marta Hnízda 4. dubna, Václav Hnízda 9. dubna, William Janek 13. dubna, Jan Pongo 20. dubna, Valentina Marie Valerio 20. dubna (1 rok), Michal Joseph Sykora 21. dubna, Jitka Abel 22. dubna, Steve Neyland 24. dubna, Zdenka Dlouhy 24. dubna, Maximilian F. Combs 26. dubna, Marie Wolf Hospodarova 29. dubna.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

v minulém období přispěli:

Imrich Koval, Vlasta Krupkova, Kopečkovi, Zdenka Dlouhy, Růžena Bunža, William Jakovac.

úmysly mší svatých v měsíci dubnu 2017

datum	úmysl	dárce
2. dubna	Za zemřelou Marii Bretlovou	Tonka Habek
5. dubna	Za zemřelého manžela	Alexandra Vondracek
6. dubna	Za zemřelé rodiče Franka a Miladu Slivovy	Barbara Brakman
9. dubna	Za + kamaráda Jiřího Janečka	Š. Elahi a A. Štěpán
11. dubna	Za zemřelého manžela Lubomíra Králíčka	Libuše Králíček
12. dubna	Za živou a zemřelou rodinu Fojtíkovou	Milada Hanak
13. dubna	Za + rodiče Aloise a Květoslavu Urbánkovy	manželé Sádlíkovi
16. dubna	Za farníky VELIKONOČNÍ NEDEĚLE	
18. dubna	Za Marii Brdovou	Pavel Pecháček
23. dubna	Za zomřelého Josefa Sedláčka	manželé Jelínkovi
26. dubna	Za Josefa a Uršulu Sádlíkovy	děti
27. dubna	Za dcery Karolínu a Alžbětu a jejich rodiny	rodiče
30. dubna	Za zemřelého Andy Drinkard (mše ve WDC)	Pavel Pecháček

Na Velký pátek 14. dubna bude česká bohoslužba v Astorii večer 7.30pm v dolní části kostela.

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.30 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.slovenskykostol.com>

Narodil se 17. května 1932 v jihočeské Lišnici. V letech 1955-1960 studoval na Filosofické fakultě UK obor archivnictví, poté krátce pracoval jako archivář. V roce 1964 odešel studovat na CMBF do Litoměřic. V roce 1968 byl vysvěcen na kněze a jmenován sekretářem českobudějovického biskupa Josefa Hloucha. V roce 1971 však musel toto místo z rozhodnutí komunistických úřadů opustit a odejít spravovat malé farnosti (Lažiště a Záblatí, Rožmitál pod Třemšínem). V roce 1978 mu byl odebrán státní souhlas. V letech 1978-1988 pracoval jako umývač oken a posléze jako archivář v Praze, kde zároveň tajně vykonával své kněžské povolání. 1. ledna 1989 mu byl navrácen státní souhlas a působil nejprve na Klatovsku, později na Šumavě. Dne 14. února 1990 byl jmenován biskupem českobudějovickým, 21. března 1991 pražským arcibiskupem a 26. listopadu 1994 kardinálem. V letech 1993-2001 byl předsedou Rady evropských biskupských konferencí. Také po roce 2010 se aktivně zapojoval do církevního a společenského života.

Nemocniční pokoj kardinála Vlka se stal místem setkání: setkáním s bolestí a nemocí, především však setkáním s řadou lidí, kteří za ním každý den přijížděli z nejrůznějších koutů Čech, ale i ze zahraničí. Byla to setkání s Bohem přítomným uprostřed společenství, s Bohem, který chce přebývat mezi námi, s „Bohem blízkým“, jak často pan kardinál opakoval.

Dny v nemocnici prožíval ve velikém odhodlání a naději, že bude moci ještě „žít, jak žít se má“..., aby to vyjádřil slovy textu Jiřího Grossmana ze své oblíbené písně. Přijímal s odevzdaností pokyny lékařů a často opakoval: „Musíme být trpěliví“. Velká touha po životě byla však u něj spojena s bytostnou připraveností „odejít i zůstat“. V posledních měsících vícekrát opakoval, že tady na zemi nelze vyjádřit Bohu vděčnost dostatečně, že se těší na chvíli, kdy bude moci Bohu poděkovat „tváří v tvář“.

Při jedné návštěvě vyjadřoval údiv nad tím, kolik lidí se za něj modlí, kolik lidí na něj myslí, kolik lidí za ním přichází, kolik lidí ho pozdravuje, v kolika farnostech, klášterech a komunitách jsou organizovány modlitby. Byl v úžasu, překvapen. Jak je to jen možné, ptal se.... Spontánně jsem reagovala, že je to přece láska, kterou během svého života daroval lidem a která se mu teď od nich vrací. Zamyslel se... a na jeho tváři se objevil souhlasný úsměv.

Ne každý, kdo by si přál, mohl pana kardinála přijít pozdravit. Zvláště v posledních dnech bylo nutné návštěvy omezit, s ohledem na jeho zdravotní stav. „Vlna solidarity a lásky“, jak ji nazval, však k němu zásluhou každého z Vás doputovala. Dovolím si použít výraz, který byl pro něj typický:

„Děkuji pěkně“.

Mgr. Hana Pohořalá sekretářka - napsáno v den jeho smrti (převzato z www.kardinal.cz)